
Minneord

OSS IMELLOM

Barne- og ungdomspsykiater Harriet Simonsen døde 28.4. 2003 etter et relativt kort sykeleie. Vi – hennes kolleger og medarbeidere gjennom mange år – har lidd et stort tap.

Harriet Simonsen ble født i 1932 i Stockholm hvor hun vokste opp og tok medisinsk embetseksamen i 1960. Allerede i studietiden viste hun sin interesse for psykiatri. Hun tok norsk tilleggsprøve i 1966 og ble autorisert norsk lege i 1971.

Hun var assistentlege ved Oslo Helseråds barne- og ungdomspsykiatriske poliklinikk i to år fra 1967, deretter reservelege ved Statens sykehus for epilepsi i et år og assistentlege ved psykiatrisk avdeling B ved Ullevål sykehus i ett år.

I 1972 begynte hun ved Nic Waals Institutt i Oslo som assistentlege, men som den erfarne damen hun var ble hun raskt forfremmet til reservelege. Etter et halvt år med pediatri-tjeneste ble hun i 1975 spesialist og overlege ved Nic Waal. Etter fem år i denne stillingen ønsket hun forandring og begynte som overlege ved Drammen BUP i 1980, hvor hun var frem til desember 1990.

I 1991 søkte hun seg tilbake til NWI, og det var unison glede blant de ansatte. I september 1992 ble hun tilsatt som faglig og administrativ leder for hele klinikken, en stilling hun hadde i nesten åtte år. Hun hadde deretter en deltids seniorstilling ved Instituttet. Planen var å trappe ytterligere ned fra januar 2003, men da ble hun alvorlig syk. Hun hadde sett frem til en roligere periode med mer tid til familie og ikke minst barnebarn. Det hadde hun fortjent, men livet blir ikke alltid slik man har fortjent.

Det er særlig som kliniker og veileder hun har markert seg. Faglig sett hadde hun aldri fastlåste prinsipper, men var allsidig i sine behandlingsformer, lyttet til pasientens og familiens behov. Sin medisinske bakgrunn glemte hun aldri.

Av spesielle interesseområder må nevnes foreldre-barn-samspill i de første leveår, psykoterapi for barn, familierapi samt psykiatrisk konsulentarbeid til somatisk syke barn, inkludert anoreksi. Hun utdannet seg i systemisk familierapi i 1980-årene, underviste i dette og var også en avholdt psykoterapiveileder.

Hun var en stimulerende kollega og sjef som aldri stakk seg frem, men fikk frem det beste i andre. Hun hadde sjeldne menneskelige dimensjoner, var innlevende, følsom, nøktern, lett å samarbeide med, var lydhør, konstruktiv og klok. Under hennes ledelse ble det opprettet en egen seksjon for nevropsykiatri. Hun lot medarbeiderne delta i fordypningsgrupper rundt spesielle problemstillinger, noe som resulterte i utgivelse av en rekke bøker innen barnepsykiatri.

Vi vil avslutte med å uttrykke takknemlighet for alt hva hun har tilført oss. Hun etterlater et savn for oss som har kjent henne. Våre tanker går til hennes to sønner med familie og fem barnebarn som har mistet sin farmor. Vi lyser fred over hennes minne.

På vegne av kolleger ved Nic Waals Institutt Liv Hundevadt

Publisert: 28. august 2003. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 24. juni 2026.